

Τίτλος διηγήματος: Ένας Χαρακτήρας Βιβλίου Ζωντανεύει

Copyright © Μαρία Ιωσηφίδη, Οκτώβριος 2021

Διατίθεται δωρεάν σε μορφή e-book

Αφιερωμένο στους δημιουργούς χαρακτήρων

«Μερικές φορές αναρωτιέμαι αν οι χαρακτήρες που γράφω, ζωντανεύουν κάπου αλλού, πέρα από το χαρτί, πέρα από το μυαλό των αναγνωστών. Φαντάζομαι τον εαυτό μου να περπατάει στον δρόμο και ξαφνικά να συναντώ μπροστά μου έναν άντρα ή μια γυναίκα, γνωστούς μου που ποτέ δεν είδα τόσο καθαρά, από τόσο κοντά, να γίνονται ακόμα πιο ανθρώπινοι απ' όσο τους περίμενα.»

Πρόλογος

Εμπνεύστηκα αυτή την ιστορία από τις πρώτες εμπειρίες μου ως συγγραφέας και τα σχόλια των πρώτων αναγνωστών. Σχετίζεται με το μυθιστόρημα **«Ο Αόρατος»** και έρχεται ως μια μικρή συνέχεια. Παρ' όλα αυτά είναι ανεξάρτητο και **μπορεί να διαβαστεί ως μια ξεχωριστή ιστορία** χωρίς να χάνει το νόημα της για όσους δεν έχουν διαβάσει το συγκεκριμένο βιβλίο.

Ένας Χαρακτήρας Βιβλίου Ζωντανεύει

Είχε σκυμμένο το κεφάλι πάνω απ' την κούπα του και με το ρυτιδιασμένο χέρι του στριφογυρνούσε αργά το ασημένιο κουταλάκι στον καπουτσίνο του για να διαλυθούν τρία φακελάκια ζάχαρης που είχε μόλις ρίξει.

Εγώ από την άλλη, καθισμένη στο διπλανό τραπέζι, είχα αφοσιωθεί ως συνήθως στις σκέψεις μου κοιτάζοντας τη φθινοπωρινή βροχή πίσω από το νάιλον που μας κάλυπτε. Όμως ασυναίσθητα το μάτι μου εξακολουθούσε κάθε τόσο να πέφτει πάνω του.

Η σερβιτόρα μου έφερε τη ζεστή σοκολάτα μου και έπειτα προχώρησε πάλι προς το εσωτερικό της καφετέριας, αφήνοντάς μας μόνους στον έξω χώρο, παρέα με τη σιγανή μουσική που έπαιζε από τα ηχεία.

Η βροχή δυνάμωνε στον κήπο. Με το σούρουπο, οι χρυσές και πράσινες λάμπες άναψαν σε μια στιγμή, σαν μαγικά στολίδια. Λοξές γραμμές γυάλιζαν μπροστά από τον πέτρινο τοίχο και το γρήγορο πιτσίσλισμα κάτω έκανε το νερό να λιμνάζει στο πλακόστρωτο δρομάκι, όπου ένα ξεχασμένο ποδήλατο δεχόταν σιωπηλά το βίαιο πότισμα του ουρανού.

Ήπια προσεκτικά από το ρόφημά μου για να μην καώ και ταυτόχρονα του έριξα αυθόρμητα άλλη μια κλεφτή ματιά. Το γλυκόπικρο, γαλακτερό υγρό κύλησε αργά πάνω στη γλώσσα μου. Εκείνος τώρα άνοιγε τον χαρτοφύλακά του και τραβούσε κάτι από μέσα. Άφησα κάτω το φλιτζάνι μου. Παραμέρισε τα ποτήρια του και άνοιξε μπροστά του έναν μεγάλο μπλε φάκελο.

Παρά την ξαφνική πτώση της θερμοκρασίας, μπορούσα να πω ότι ήταν ένα ωραίο απόγευμα. Οι σκέψεις μου ήταν ελεύθερες να τρέχουν ανέμελα. Όχι, δεν ήταν αρνητικές σκέψεις. Δεν ήταν έγνοιες που αναβλύζουν σαν μαύρος ποταμός και υπόσχονται ένα σωρό ψέματα στον σκεπτόμενο: αυτές που σου βάζουν την ιδέα πως όσο πιο πολύ τις σκέφτεσαι, τόσο καλύτερα θα λύσεις το οποιοδήποτε πρόβλημα, επιβεβαιώνοντάς σου πως υπάρχει κάποιο πρόβλημα, αν και στην πραγματικότητα ο βασικός σκοπός τους είναι να διατηρήσουν το άγχος στα υψηλά επίπεδα που απαιτούνται για να ακινητοποιηθείς ως άνθρωπος. Είχα φτάσει σε αυτό το συμπέρασμα καιρό πριν και πλέον δεν ήμουν διατεθειμένη να επαναλάβω τις ίδιες λούπες αυτό-παγίδευσης. Όχι, ευχαριστώ.

Έστρεψα λοιπόν το βλέμμα μου ψηλά προς τα σύννεφα, εκεί όπου η κορυφή του μικρού έλατου χόρευε στον ρυθμό του ανέμου. Ήταν από εκείνα τα απογεύματα που αφαιρούμαι μέσα σε καινούργιες σκέψεις, σε αυτό που λέμε «έμπνευση». Το άρμα της σκέψης μου είχε πάρει φόρα και έτρεχε σε φανταστικά μονοπάτια γεμάτα από νέες ατμοσφαιρικές σφαίρες, πρόσωπα που άλλαζαν μορφές μέχρι να σταθεροποιηθούν στα εξωτερικά χαρακτηριστικά που ταίριαζαν καλύτερα με την ψυχολογία τους, συγκρούσεις μεταξύ τους, διαλόγους, στίχους, φωτογραφίες – στιγμιότυπα, ιδέες, ανατροπές. *Δυο γυναίκες που τσακώνονται στην κορυφή του βουνού. Η ομίχλη σκιάζει το απέραντο γαλάζιο από κάτω τους. Μια μαύρη τρύπα απλώνεται πάνω από τη Γη και η μελαχρινή πρωταγωνίστρια ερωτεύεται και πεθαίνει ταυτόχρονα.*

Καθώς είχα πει άλλη μια γουλιά και ήμουν έτοιμη να δοκιμάσω και το μπισκοτάκι με το οποίο είχε σερβιριστεί η σοκολάτα, άκουσα ένα μουρμουρητό. Δεν έδωσα όμως ιδιαίτερη σημασία. Δάγκωσα το μισό μπισκότο και άνοιξα την τσάντα μου για να βρω κάπου στον πάτο της το σημειωματάριό μου. Τη στιγμή που οι άκρες των δαχτύλων μου άγγιξαν τη λεία επιφάνεια του εξωφύλλου, άκουσα πάλι τη φωνή.

«Τι ψάχνετε κυρία μου;»

Σε δευτερόλεπτο διχάστηκα ανάμεσα στις πιθανότητες. Κάποιος με διέκοπτε. Μπορεί να μίλησε σε εμένα ή μπορεί και όχι. Ήταν εκείνος ή κάποιος άλλος; Γνωστός ή άγνωστος; Είχε λόγο να με διακόψει; Η φωνή του ήταν αυτή που μου φάνηκε πως ήταν;

Σήκωσα το κεφάλι μου και τον κοίταξα. Με κοιτούσε κι εκείνος. Του χαμογέλασα ευγενικά. Και βλέποντας καθαρά τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, σιγουρεύτηκα.

«Εσύ», είπα μόνο και ένιωσα τα μάγουλά μου να ζεσταίνονται από έκσταση.

«Αυτοπροσώπως. Μπορώ να καθίσω;» Μου έδειξε τη θέση απέναντί μου.

Μετέφερε τα πράγματά του και συνεχίζοντας να πίνει τον καφέ του, ξεκίνησε να μου μιλάει για διάφορα πράγματα, λες και τον ήξερα χρόνια.

Τα γκρίζα, νωπά μαλλιά του γυάλιζαν στον χαμηλό φωτισμό κάθε φορά που κουνούσε το κεφάλι του με έμφαση. Κάτω από τις σκιές που έπεφταν στο πρόσωπό του, τα μάτια του ανοιγόκλειναν βιαστικά και τα στρογγυλά γυαλιά του μετατοπίζονταν πάνω κάτω στη μικρή, πλακουτσωτή μύτη του. Οι μαύρες κόρες των ματιών του έλαμπαν και ύστερα έσμιγαν στο σχιστό σχήμα των βλεφάρων του τονίζοντας μαζί και τις ρυτίδες που τα περιτύλιγαν. Αν και ηλικιωμένος, είχε έναν

ιδιαίτερο παιδικό ενθουσιασμό που φαινόταν ακόμα και στο λεπτό μουστάκι του που πετούσε σπίθες καθώς χαμόγελα αναμειγνύονταν με τον μακρύ και ατέλειωτο λόγο του, έναν λόγο γεμάτο ακαδημαϊκή εγκυρότητα, μαθηματική απλότητα και ακατάπαυστη ροή πληροφοριών.

«Απίστευτο», σκεφτόμουν όση ώρα έκανα πως τον άκουγα, γερμένη πάνω στις λυγισμένες παλάμες μου. Περισσότερο τον παρατηρούσα και ανατρίχιαζα ολόκληρη, λες και μια δέσμη ενέργειας διαπερνούσε τη σπονδυλική μου στήλη και με έστελνε σε άλλη διάσταση, κάπου όπου όλο αυτό θα μπορούσε να εξηγηθεί από τους νόμους της νέας φύσης, νόμους που εκείνος θα μπορούσε σίγουρα να εξηγήσει καλύτερα από εμένα.

«Ο στόχος της έρευνας είναι να κατανοήσουμε την περιπλοκότητα της λειτουργίας του DNA και να συγκρίνουμε με ποσοστά τα στοιχεία που είναι προδιαγεγραμμένα εξ' αρχής και αμετάβλητα, με εκείνα που αλλάζουν τυχαία στον χρόνο. Το ερώτημα είναι πώς μπορεί κανείς να απελευθερωθεί από τον εκ γενετής προγραμματισμό του;»

Συνέχισε να μιλάει κάνοντας όλες εκείνες τις κινήσεις του σώματός που κάποτε είχαν αναβλύσει σαν όνειρο μέσα από τον νου μου. Κι εγώ είχα αφοσιωθεί τώρα στην προφορά του: Κοφτοί, γρήγοροι τονισμοί λέξεων και φράσεων. Πολύ καλά δουλεμένα ελληνικά, αλλά χωρίς να κρύβουν την ξένη καταγωγή του εκφωνητή τους.

Πιο ρεαλιστικός από ποτέ. Μπορούσα να μυρίσω το άρωμά στα ρούχα του, την υγρασία στο σακάκι του. Να νιώσω την ανάσα του που μύριζε κάτι πικάντικο μαζί με καφεΐνη. Να παρακολουθήσω τις κινήσεις των μυών του λαιμού του, τις φλέβες στους κροτάφους πλάι στο μικρό του μέτωπο, τη χωρίστρα στα μαλλιά του, τα λεπτά χείλη και το χαριτωμένο πιγούνι. Τον σιδερωμένο γιακά απ' το αγαπημένο του βαμβακερό πουκάμισο, τα λεπτοκαμωμένα χέρια του να χτυπάνε ρυθμικά στο τραπέζι και να κυρτώνουν γύρω από το πώμα του μπουκαλιού για να ρίξουν νερό στο ποτήρι με έναν τρόπο που προδίδει, τουλάχιστον σε αυτόν που ξέρει, ότι είναι χρόνια συνηθισμένα στο να ρυθμίζουν τη διάμετρο του φακού στο μικροσκόπιο.

Αλλά πάνω απ' όλα τα άλλα ήμουν μάρτυρας της θέλησης του να υπάρχει. Η φιλοδοξία που κυλούσε κάτω από κάθε γραμμή κειμένου που περιέγραφε κάτι από τη ζωή του, δεν είχε σβήσει με την τελευταία λέξη του βιβλίου. Το όραμα του για ανακάλυψη και υπέρβαση των γενετικών κανόνων, τον έκανε να ξεκολλήσει από το χαρτί και σαν *άνθρωπος-αετός*, όπως έλεγε, να πετάξει ελεύθερος σε άλλα εδάφη πέρα από το σύμπαν του νου ή το σύμπαν της γραφής.

Έχοντας τακτοποιήσει τις υποχρεώσεις του, οικογενειακές και επαγγελματικές. Έχοντας βρει την ευτυχία μετά από οικονομικές και προσωπικές αγωνίες. Κάτω από την προστασία της λέξης «*σύνταξη*» είχε βρει τον τρόπο να ξεκλειδώσει το μονοπάτι και να βγει έξω από το ερευνητικό κέντρο, έξω από την εναλλακτική Αθήνα και το σύμπαν των αόρατων ανθρώπων και να έρθει ως εδώ. Σε μια κοινή πόλη, σε μια κοινή καφετέρια, σε μια κοινή καθημερινότητα.

Στο απλοϊκό σύμπαν των συγγραφέων, καθώς μου μιλούσε, στο μυαλό μου ξεφυλλίζονταν οι σελίδες του μυθιστορήματος «Ο Αόρατος» που είχα εκδώσει λίγους μήνες πριν.

Δεν ήταν ούτε ο πρωταγωνιστής, ούτε ο αληθινά κακός της ιστορίας. Σαν outsider απέδειξε πως είχε την υπερδύναμη να σπάσει κάθε όριο, κάθε συγγραφικό κανόνα, κάθε λογική που μπορεί να κρατήσει ασφαλή την έννοια της φαντασίας μέσα στον τυπογράφο. Δήλωνε ηχηρά πως υπάρχει και θέλει να υπάρχει και πως τα λόγια που είχε πει, ποτέ δεν ήταν κούφια υποσχέσεις για να προκαλέσει θέαμα. Είχε στ' αλήθεια όραμα.

Είχε πάνω του κάτι σαν παιδί... Κάτι παραπάνω από παιδικό ενθουσιασμό...

Ο ερχομός του με σάρκα και οστά ήταν ένα δώρο επιβεβαίωσης, όπως, «*Ναι, μου άρεσε το βιβλίο. Ναι, μου άρεσε ο ρόλος μου. Ναι, με διασκέδασε. Μπράβο, γράφεις καλά.*»

Αλλά γιατί τώρα ένιωθα κάτι να μου κόβει την ανάσα, να μου κλέβει ενέργεια; Τι μου ζητούσε; Γιατί ήρθε να με βρει; Μπορεί και να μην είχε έρθει μόνο για καλό. Μετά τον ενθουσιασμό μου, την βαθιά συγκίνηση μου, λες και συνάντησα επιτέλους έναν χαμένο αγαπημένο συγγενή, με το πέρασμα της ώρας, άρχισα να ανησυχώ και να αναρωτιέμαι, «*Τι φοβερά λάθη μπορεί να είχα κάνει χωρίς να το αντιληφθώ;*»

Είχε έρθει για να ταρακουνήσει κάθε ιδέα ηθικής που υπήρχε μέσα μου.

«*Μπορεί να πάρει τη ζωή του από τα δικά μου χέρια πίσω στα δικά του; Μπορεί να πάρει από εμένα την ευθύνη και να ξαναβρεί τον παντοτινό θεό στον οποίο όλοι εμείς στρεφόμαστε; Μπορεί να στραφεί κι αυτός σ' εκείνον εκεί ψηλά πίσω από τα σύννεφα; Ή θα χρειάζεται πάντα εμένα;*»

Κάτι έλειπε... Αυτή ήταν μια φράση που είχε πει στο βιβλίο. Κι ένιωθα τώρα πως δεν γράφτηκε από εμένα αλλά από εκείνον.

«*Αν σε ενδιαφέρει, απλώς πρέπει να υπογράψεις αυτά τα χαρτιά*», μου είπε και μου πέταξε πέντε σελίδες από ένα έντυπο συγκατάθεσης.

Ένωσα σαν να με τσίμπησε ένα γιγάντιο κουνούπι, από εκείνα που είχαν ξεμείνει από το καλοκαίρι και τριγύριζαν στο βρεγμένο γκαζόν της καφετέριας.

«Με συγχωρείς, Μορίς, το μυαλό μου ξέφυγε, δεν σε άκουσα καλά.»

«Ω, μην ανησυχείς, Μαρία. Κάτι θα ήθελες να γράψεις.»

Κούνησα το κεφάλι μου για να συμφωνήσω. Φαινόταν σαν να με ξέρει καλύτερα από όσο ήξερα εγώ εκείνον.

«Πες μου για το καινούργιο βιβλίο που γράφεις», μου είπε.

Μπορεί και να του το είχα αναφέρει νωρίτερα.

«Να, είναι λίγο πιο βίαιο το νέο σύμπαν, υπάρχει αρκετή ίντριγκα. Το δικό σας ήταν αρκετά πιο ανάλαφρο, θεωρώ. Ονειροπόλο. Πώς σου φάνηκε εσένα;»

«Δεν ήταν άσχημο. Με παίδεψε λίγο η γάτα.»

Το είπε με νόημα. Το έπιασα σε κλάσμα δευτερολέπτου. Με ταρακούνησε ολόκληρη. Η γάτα! Η ξεκάρφωτη μαύρη γάτα με τα γρανάζια που κρέμονται πίσω από τα αυτιά της. Έπεσα θύμα πλεκτάνης... Είχε σχέδιο από την αρχή... Στις σελίδες του βιβλίου υπήρχε μια ρομποτική γάτα, η *Μίου*. Την είχαμε δει να κάθεται μέσα στο σπίτι του, αλλά και να περιπλανιέται μυστηριωδώς στην πλατεία με ένα λαμπάκι που αναβόσβηνε στη μύτη της. Αυτή η γάτα, προφανώς, ήταν μια πύλη που τον μετέφερε στον κόσμο μας!

«Η γάτα», επανέλαβα και τον κοίταξα έντονα.

Μου χαμογέλασε πονηρά. «Ένας σωστός επιστήμονας ξέρει πώς να δημιουργεί τις διασυνδέσεις του...»

«Έτσι τα κατάφερες και βγήκες!»

«Μέσω εκείνης, ναι. Αλλά θα μας πάρει πολλή ώρα για να σου εξηγήσω αναλυτικά όλες τις λεπτομέρειες. Άσε που θα πρέπει να έχεις εξειδικευμένες γνώσεις για να τις κατανοήσεις όλες σε βάθος.»

«Το ξέρει κάποιος άλλος;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Μόνο η συνεργάτιδά μου, η Ελευθερία. Της έδωσα ένα καλό χρηματικό ποσό για να κρατήσει το στόμα της κλειστό», είπε και έκανε μια κίνηση σαν να βάζει φερμουάρ στα χείλη του.

«Απίστευτο!» μονολόγησα.

«Κι όμως, αληθινό. Άκουσε με φίλη μου, γιατί φίλη μου σε νιώθω.»

Απλή φίλη, όχι μητέρα...

Φίλη, δεν είναι και άσχημο να το ακούς από τον χαρακτήρα σου.

Η συνειδητοποίηση μου ήρθε πάλι σαν χαστούκι. Συνέχιζα να σκέφτομαι με το ίδιο κτητικό μοτίβο. Έπρεπε να σταματήσω. Δεν ήταν πια δικός μου. Είχε κερδίσει τη δική του ανεξάρτητη ύπαρξη και έπρεπε να τη σεβαστώ.

Έσκυψε πιο μπροστά, φτιάχνοντας με τα χέρια του ένα χωνί γύρω από το στόμα, έτοιμος να μου αποκαλύψει κάποιο μυστικό. Έσκυφα κι εγώ κοντά του να τον ακούσω.

«Το DNA! Μπορείς να το νικήσεις! Το δικό μου DNA ήταν το αλφάβητο. Κι εγώ το νίκησα!»

Με είδε που συμφωνούσα και συνέχισε.

«Έτσι, μπορείς κι εσύ, να το ξέρεις. Αρκεί να οραματιστείς την αλλαγή. Και μετά θα σου έρθει έμπνευση και θα βρεις τον τρόπο να βάλεις σε λειτουργία το σχέδιο.»

Τελειώνοντας, έφερε το σώμα του πάλι πίσω στο μαξιλαράκι της καρέκλας και σταύρωσε τα χέρια στο στήθος.

Τράβηξα με απορία το έντυπο συγκατάθεσης και ξεκίνησα να διαβάζω.

Ήταν ένα μακροσκελές κείμενο που ανέλυε τους τρόπους με τους οποίους ένας συγγραφέας μπορεί να αφήσει τους χαρακτήρες που γράφει να εκφραστούν ελεύθερα, να αποκτήσουν ρεαλιστικές αντιδράσεις, τρόπους ομιλίας που τους ταιριάζουν. Τόνιζε επίσης την ανάγκη να τους δοθεί το δικαίωμα να κάνουν αντίθετες κινήσεις από αυτές που θα ήθελε ο συγγραφέας τους και έτσι να μπορούν να αλλάζουν την πλοκή της ιστορίας από μόνοι τους.

Στην τελευταία σελίδα υπήρχε η φράση: *“Δηλώνω υπεύθυνα ότι παραχωρώ τα πνευματικά δικαιώματα του κυρίου Τσιάου Μορίς στον ίδιο τον Τσιάου Μορίς.”*

Μου ζητούσε την ελευθερία του. Είχα βουρκώσει.

«Βεβαίως...» ψιθύρισα πνίγοντας έναν ανεπαίσθητο λυγμό.

Ένωθα τόσο άσχημα που ένα πλάσμα ήταν δεμένο από πάνω μου!

«Μα φυσικά, πώς δεν το σκέφτηκα... Είσαι ελεύθερος, εννοείται... Δεν είχα ιδέα ότι μπορεί να ένιωθες έτσι...»

«Μην ανησυχείς, απλά υπέγραψε αυτό το έντυπο σε παρακαλώ.»

Το χέρι μου τώρα έτρεμε. Μου έδωσε ένα μαύρο στυλό. Το πήρα διστακτικά και το κράτησα μετέωρο πάνω από το λευκό κουτί που με καλούσε να το συμπληρώσω.

Η σκέψη μου ανέτρεξε γρήγορα σε όσα γνώριζα για εκείνον.

Δεν ήταν ο κακός της υπόθεσης. Αλλά δεν ήταν και ο καλός. Πώς θα επηρέαζε τον κόσμο ένας άνθρωπος που είχε πλάσει το δικό μου μυαλό; Τι θα γινόταν αν τον άφηνα ελεύθερο στη Γη; Έναν άνθρωπο που ήρθε από άλλο σύμπαν, με πρωτοπόρες επιστημονικές ιδέες, με σχέδια που μπορεί ούτε εγώ να μην ήξερα... Δίστασα όπως είχε διστάσει και ο Ωρίωνας στο βιβλίο, όταν είχε έρθει αντιμέτωπος με τις υποσχέσεις του επιστήμονα.

Με κοίταξε αυστηρά, κάπως ενοχλημένος.

Σκούπισα βιαστικά ένα δάκρυ που κατάφερε να ξεγλιστρήσει στο μάγουλό μου και ανακάθισα στην καρέκλα μου. Η βροχή έκοβε τώρα. Με το βλέμμα μου σε μια γάτα που ξετρύπωνε από την κρυψώνα της ανάμεσα στις γλάστρες, άλλαξα ευθύς αμέσως το θέμα συζήτησης.

«Η νέα μου ηρωίδα έρχεται πολύ κοντά στον θάνατο.»

«Ωστε έτσι, ε;»

«Εσύ, ως γιατρός, θα μπορούσες να με βοηθήσεις να διανθίσω το ατύχημα της και την εγχείρηση στην οποία υποβάλλεται με τις απαραίτητες λεπτομέρειες, βάση των γνώσεών σου;»

Το πρόσωπό του έλαμψε με νέο ενδιαφέρον.

«Πες μου περισσότερα...»

Ξεκινήσαμε να μιλάμε για το θέμα που με απασχολούσε περισσότερο αυτή τη στιγμή. Για τα επόμενα κεφάλαια του νέου μου μυθιστορήματος. Και ήταν περίεργο να συνομιλώ με τον ήρωα ενός βιβλίου για τον ήρωα ενός άλλου βιβλίου. Και ήταν περίεργο να παίζω με τις ζωές ανθρώπων που γεννούσε το μυαλό μου και ίσως να με ήξεραν καλύτερα από ό,τι εγώ εκείνους, και ήταν περίεργο που δεν ήξερα αν ήταν ηθικό να εξαρτώνται από εμένα, αλλά και το γεγονός πως δεν ήμουν ικανή να πάρω στα χέρια μου την ευθύνη και να υπογράψω υπεύθυνα για να τους αποδοθεί η ελευθερία τους.

Δεν ήμουν δικτάτορας, ήμουν απλώς μια συγγραφέας...

Όταν τον αποχαιρέτησα, διέκρινα τη λύπη του έντονα. Οι ώμοι του ήταν πεσμένοι. Τα μάτια του ελαφρώς κόκκινα. Φαινόταν ακόμα πιο κοντός, είχε σκοτεινιάσει ολόκληρος. Ρωτούσε την σερβιτόρα αν της είχε μείνει καμία πρόσφατη εφημερίδα.

Αναρωτήθηκα ποια θα ήταν η ζωή του από εδώ και πέρα. Αλλά δεν βρήκα το θάρρος να του το πω. Είπα απλά, «*Τα λέμε*». Ποιος ξέρει πού και πότε; Έφυγα βιαστικά με την ελπίδα πως εκείνος θα είναι πάντα ελεύθερος, χωρίς να χρειάζεται να

το αποφασίσω εγώ. Ελεύθερος να αποφασίσει ο ίδιος αν θέλει να είναι αιχμάλωτος ή να πετάει.

Δεν ήθελα να μου το πει. Ας μην το ξέρω.

Σκέφτηκα ότι το έντυπο συγκατάθεσης μπορεί να ήταν ένα κόλπο. Αν υπέγραφα, θα επιβεβαίωνα την υπόθεση ότι τον θεωρούσα κάποτε εξαρτημένο από εμένα, και δεν ήθελα, δεν μου άρεσε να παραδεχτώ κάτι τέτοιο. Ήθελα πολύ να πιστεύω πως ήταν και θα είναι πάντα ελεύθερος. Δεν ήθελα την ευθύνη.

«Ίσως και η εφημερίδα να ήταν κάποια πύλη. Ποιος ξέρει;» σκέφτηκα για να καλύψω τις ενοχές μου και έτρεξα στην απέναντι πλευρά του δρόμου για να μπω κάτω από τα υπόστεγα καθώς η βροχή φούντωνε ξανά.

Φτάνοντας σπίτι, λαχανιασμένη και μούσκεμα, ήμουν σίγουρη. Είχα περάσει ένα γοητευτικά απρόσμενο απόγευμα υπό την μυρωδιά του καφέ, τον ήχο της βροχής και τις σκέψεις περί ηθικής γύρω από την συγγραφή.

Σιγοτραγουδούσα τώρα, μαγεμένη από τα τελευταία συμβάντα.

Πάνω στο γραφείο, είδα ένα αντίτυπο του βιβλίου μου. Πλησίασα και το πήρα στα χέρια μου.

«Σας εύχομαι να είστε ελεύθεροι, πάντα», ψιθύρισα κρατώντας το στην καρδιά μου, με την ελπίδα πως με άκουσαν και πως αυτό αντιστοιχούσε σε εκείνη την υπογραφή που είχα αρνηθεί να βάλω.

Το βράδυ, όταν ξάπλωσα και έμεινα με ορθάνοιχτα μάτια να κοιτάζω τις σκιές στο ταβάνι, αναρωτήθηκα μήπως θα είχα αντιδράσει διαφορετικά αν στη θέση του Μορίς είχε βρεθεί κάποιος άλλος χαρακτήρας. Δεν ήμουν σίγουρη για την απάντηση. Έπειτα, χωρίς καλά-καλά να το καταλάβω, μάλλον από κάποια χαραμάδα στο παράθυρο, ξετρύπωσε για να με βρει άλλη μια σκέψη. Τι μπορεί να συνέβαινε στο μέλλον, αν ποτέ συναντούσα μια γυναίκα που παραλίγο να σκοτώσω με τη γραφή μου;

«Είναι έγκλημα να γράφεις;» της έφερα αντίρρηση.

«Όχι», ήταν η μόνη απάντηση που μπορούσε να δοθεί αντικειμενικά.

Κούνησα απαλά το κεφάλι μου πάνω στο μαλακό μαξιλάρι και η επιβεβαίωση ήταν γλυκιά.

«Αρκεί να πιστεύεις αυτό που κάνεις», ήταν η τελευταία σκέψη της ημέρας που σαν παιδικό παραμύθι, με νανούρισε.

Σας ευχαριστώ πολύ που διαβάσατε αυτό το διήγημα!

Η στήριξη σας είναι σημαντική και μπορεί να δοθεί με πολλούς τρόπους:

1. Μπορείτε να παραγγείλετε το βιβλίο «Ο Αόρατος» από το Skrouz.gr αποκλειστικά στο κατάστημα *Dead Company Books* και θα το έχετε σε 1-3 μέρες!

<https://www.skrouz.gr/s/29895928/%CE%9F-%CE%91%CF%8C%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%BF%CF%82.html>

2. Αν έχετε ήδη διαβάσει το βιβλίο, μπορείτε να αφήσετε την αξιολόγηση σας στο Skrouz.gr ή/και την κριτική σας στη σελίδα *Goodreads*:

<https://www.goodreads.com/book/show/58414499>

3. Στείλτε μου ένα μήνυμα

email : iosifidimaria7@gmail.com

Instagram: maria_iosifidi_

Βιογραφικό

Η Μαρία Ιωσηφίδη γεννήθηκε το 1992 στην Αθήνα και μεγάλωσε στην Κρήτη. Σπούδασε νοσηλευτική στο πανεπιστήμιο Πελοποννήσου και εργάστηκε για λίγα χρόνια στον τομέα της υγείας, σε Ελλάδα, Ισπανία και Αγγλία. Από το 2019 ξεκίνησε να ασχολείται με τη συγγραφή μυθιστορημάτων και σεναρίων. Φέτος κυκλοφόρησε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο «Ο Αόρατος» ενώ παράλληλα έγραψε το σενάριο της διαδικτυακής σειράς «Τα κλειδωμένα σ' αγαπώ». Αυτή την περίοδο ετοιμάζει ένα νέο βιβλίο φαντασίας όπου εξερευνεί τα όρια μεταξύ ζωής και θανάτου.